

Георгій БУРКОВ: «МИ – ПРОФЕСІЙНІ АГРЕСОРИ. ТЕРОРИЗМ У НАС Є ФОРМОЮ ІСНУВАННЯ ДЕРЖАВИ»

Подасмо фрагменти щоденникових записів російського актора Георгія Буркова, зроблених наприкінці 1980-х років. Його міркування про внутрішнє рабство та вкоріненій сталінізм совєтської людини виглядають актуальними і досі. Ці щоденники були опубліковані його дружиною вже після смерті Буркова 19 липня 1990 року у Москві – книга «Хроніки серця», що вийшла у видавництві «Вагріус» у 1998 році.

Перемога у Великій Вітчизняній остаточно розвалила росіян. І, звичайно, дозволила більшовикам триматися досі. Адже Перемога дала право думати, що шлях правильний: табори, соц. реалізм та ін. І безкультур'я. Падіння у будку. Ми вибрали «рідне» рабство, розраховуючи на те, що у комуністів розмерзнеться серце. Дурні!

Ми привели себе у велику дурість і приниженість. Справа ще ось у чому: війна не дає привід для героїства ні з того, ні з іншого боку. Війна – це бруд і вбивство на дні свідомості. Героїстство створюють ідеологічні підонки. Вибір між двома фашизмами. Що може бути болочішим?!

Але я ніколи не скажу, що вибір був зроблений правильним. Раб на вибір не здатний. Така доля. Раба.

Я не маю Батьківщини, бо в раба її не може бути. Ніколи комуністи не становили інтересів робітничого класу. Ніколи. У це осколки і невдахи з усіх верств російського суспільства. Вони винищили основу – селянство та інтелігенцію. Тепер їх можна вмовити, благодати піти з історичної сцени, але не винищити, не розрахуватися за скоєне. Неправда, що то вже інші люди. Це ідеологічні діти тих, перше, Бісів. Кажуть, що Сталін знищив потенційну колону напередодні війни з Гітлером. Люди говорять про це з гарячою, що найдивовижніше, переконаністю. Щиро кажуть! Зворотний шлях відновлення справедливості на Сталіні не закінчиться. Тому нас ще довго водитимуть по мінному лабіринту сталінізму.

На що сподіваються нинішні лідери? На те, що їм вдасться за цей час вивести партію з глибокої кризи, вирватися на оперативний простір і зробити щось путнє, наочне. Поки акцент перенесений на міжнародні справи, так зручніше зараз. Ми допомогли фашистам спустошити Європу, китайцям – Азію. Ми не думали про людей, ми не вірили у людей. Наш ідеал – стадо. І на довершення всього збудували найгірший з варіантів людського гуртожитку.

Вбийте мене, але сталінізм – це хвороба. Масове психічне захворю-

вання. Типу kleptomaniї. Якесь жаліве поєднання бідності, відсутності культури, релігійності (з підміною «Бога»), стадності, доведеної вже до істерики... Скільки людей, найрозумніших людей, було втоптане в багнюку чи фізично знищено! На догоду, на радість черні. Ну і звісно, для зміцнення власної, партійної влади.

Маю сказати, що здогадуюсь про стан всього населення нашої країни. Його можна висловити двома словами! Очікування змін, але яких?! Зміни потрібні. Країна морально паралізована. Країна давно вже перебуває у стані грандіозної війни. Сталіністи мріють про залізну дисципліну, про порядок. З іншого боку, натиск мрійників про свободу, людей, які вже не вірять у комуністичну демагогію. І ті й інші говорять про зміни в межах відносин, що склалися. Але всі добре розуміють, що будь-які зміни в той чи інший бік не обмежаться малими дозами. Або – сталінізм, репресії, концтабірний комунізм, чи капіталізм.

Стоять один проти одного, не стріляють поки що (приватні випадки з обох боків – я не беру), але стан війни є. Держава намагається все взяти під свій контроль, все пропустити через себе і повернути людям, своїм підопічним, здавалося б, те саме за формою, але протилежне за змістом. Страшно подумати, що буде. Самі покидьки на вершині. Я думав, що вгадав спад індивідуальностей у посібнику. Більшовики давно вже не вірять у правильність того, що і як ними робиться. Лють, з якою переслідуються, ізолюються, виганяються і вбиваються ті, хто сумнівається, лише підтверджує здогад. Йде боротьба за хороше життя за рахунок інших. От і все.

Сьогодні ми знову входимо до цієї печери жахів. Не думаю, що цього разу все буде розвіяно та вирішено остаточно. Спробу закрити тему та поставити крапку зробили вже на святі 70-річчя. Переконаний, що на пар-

тконференції у середині 1988-го тему закриють чи переведуть стрілку на інший напрямок. **Більшовикам потрібна атомна бомба для того, щоб утриматися при владі, тобто проти свого народу. Мине трохи часу, і вони почнуть шантажувати весь світ, щоб увесь світ благав нас, народ, не робити революції і терпіти цих упирів і утримувати їх.** Легкість, з якою ми входимо до чужих країн (або вводимо туди зброю) – Чехословаччина, Угорщина, Польща, НДР, Афганістан, Куба, Нікарагуа, Китай, В'єтнам та багато інших – говорить про те, що Захід озброївся не дарма. Ми – професійні агресори. І не відмовилися досі від ідеї Світового панування, скромно називаючи цю ідею «Світовою революцією».

Недорозвинені і бездарні люди продовжують тероризувати і грабувати величезну країну. І плодять, тварюки, подібних до себе. Це катастрофа. Потім клянчуть милостиню. Знову годуй!

Гомо совєтікус і тероризм – це взаємопов'язані явища. Але якщо на Заході тероризм перебуває поза законом і не має жодних шансів на поблажки, то тероризм у нас є формою існування держави. Зрівнялівка та дратівливість щодо покращення життя сусіда (тут же донос чи крадіжка) – санітарна служба терору. Рекет набрав сили стрімко, бо ця служба у нас давно налагоджена: «Грабууй награбоване!» – 3 1917 р. клич не вщухає...

